OYLUM YILMAZ • **gerçek hayat**

OYLUM YILMAZ ERİŞ İstanbul Büyükada'da doğdu. Büyükada İlkokulu ve İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi mezunu. İlk romanı *Cadı* (Sel Yayıncılık) 2012 yılında yayımlandı.

İletişim Yayınları 2456 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 421
ISBN-13: 978-975-05-2168-3
© 2017 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2017, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek
KAPAK Deniz Karagül
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Nebiye Çavuş
BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11
Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46
CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

OYLUM YILMAZ

gerçek hayat

iletişim

Mahir'e...

Bölüm başlarındaki epigraflar Melih Cevdet Anday'ın *Teknenin Ölümü* adlı kitabındaki şiirlerden alınmıştır.

Güneşim derdi bana. Güneşim, ayım, gecemin aydınlığı, derdi. Onu elinden tutup karanlıklara indirdim, onu karanlığa verdim, onu karanlığın kendisi yaptım diye, derdi. Ruhunun tüm zayıflığı, benliğinin tüm zaafları ve hayatının tüm o zavallı, hesapçı umutları uğruna, derdi...

Ateşte kül, günde gölge, ekmekte küf, nefeste zehir ettim ben de onu...

O, karanlıklarda dolaşıp beni ve benliğini arayandır şimdi. Günlerin gölgesi içinde dolaşan, kendi içine dolanan, kaybolan aşkımıza yanan... Hangi hikâye, hangi hikâyemiz, diye seslenip duran...

O, benim aradığımdır şimdi, bize tüm kapıların kapalı olduğu evin bahçesinde, kökleri temeli çatırdatan ağacın sürgünlerinde, başıboş esen rüzgârın sesinde...

Sesler... Sesler ellerimin arasından çıkar benim, parçalanır, bölünür, çoğalır. Rüzgâra, suya, nefese, taşın ağırlığına, günlerin ışığına, ayın karanlığına çarpar, kırılır. Bana ellerimi verdi.

Sözler... Sözler düşleridir onun; alay eder, kahkahalar attırır. Haykırır, isyan ettirir. Âşık eder, peşine düşer. Ona düşlerini verdim.

"Yazgın karanlığımdır," derdi bana, "ellerinin arasından çıkardığın her ses, geçmişin yalanı, geleceğin hakikatiyken, beni bulamayacaksın. Ellerinin arasından yükselen her ses, anlatırken hikâyemi, beni arayacaksın. Çünkü Mecnun'un yanaklarından düşen her damla cazırdayarak buharlaşmakta hâlâ çöllerin kumlarında; İlyas'ın yeşilleri henüz solmadı; buğday başakları kuruyor, temmuz karanlıklarda bekliyor diye âşığını, ekmek yemeyenler ve kan misali şarap içmeyenlerle dolu bu dünya hâlâ. Masalların gölgeleri düşüyor çünkü hayatlara. Çaren yok, beni arayacaksın."

Canı cehenneme masalların dedim tam burada. Hangi aşk aramazdı kahramanını, durdum ve vazgeçtim güya aramaktan, bıraktım sen bulasın beni diye, unuttum hepsini, seni, hikâyeni, sesini.

Sevgilim, aydınlığım ve karanlığım, zaaflarım ve hesaplarım, yaz, söyle, anlat, nasıl öldürdüm ben seni?

maceraya çağrı

uyandım baktım ki büyümemişim

Babam olsa at hırsızı kılıklı derdi, ben de o anda içimden haydut gibi diyorum, haydut haydut. Haydut gibi, karşısında oturduğum kahveci. Geniş omuzlu, kel kafalı, uzun boylu ya boyu yamuk, kel kafası yamuk, omuzları bile sanki çarpık çurpuk. Hele o gülüşü yok mu, yamuk olmayan tek yerinden çıkan, o haince, pislikçe sırıtışı; yamuk. Gülümseyerek "anlaştık" derken içimden ardı ardına sıralıyorum at hırsızı, haydut, kışt kışt... Biliyorum, bunun babası da böyle, evi görmeye gittiğimde karşılaşmıştık onunla da ilkin, içime polis ruhu mu giriyor ne, kelepçe olsa bileklerine takıp ekip otosuna kafalarından bastırarak bir bindirsem şunları baba-oğul, bir atsam içeri, arzın merkezine doğru ta diplere diplere itsem, nasıl bir ohh çekeceğim... En az otuz yılı var, hamallık, aracılık, tefecilik, emanetçilik yapa yapa, onu bunu çarpa çarpa, bir vakitler, şehrin düşkünlerinden, düşmüşlerinden başka kimselerin uğramadığı bu semti merdivenaltı-küfü, karanlığabakanodapenceresihavasızlığı demeden; daire daire, dükkân dükkân, apartman apartman, ele geçirmişler baba-oğul. Ne madamların ah'ları kalmış alınmadık ne

yenmedik esnaf, emekçi hakkı ne de işini bilmez eski İstanbullu mirasyedilerin elindeki avcundaki... İçlerine işlemiş kıtipiyosluk, ne kadar paralanırlarsa paralansınlar, ortalıkta partal partal dolaşmadan edemezler. Öyle filmlerdeki, hikâyelerdeki sinsi üçkâğıtçı herifler gibi ufak tefek de değiller, koca koca omuzları, iri iri elleri kollarıyla tipsiz tipsiz, insanın gözüne gözüne girerler, üzerine başına gelirler. Bunlardan kiraladım işte bin bir rica ve yalvarmayla, aman da araya tanıdıklar falan sokmayla depodan bozma şu küçük biçimsiz evi. Gören de sevap işliyor sanır babacıkla oğulcuk, ev mi ne evi? İçinde banyosu mutfağı olmayan yere ne denir ki? Düpedüz dam. Paraydı parasızlıktı fark etmez, içim ezik bir kere benim ezik büzük, öyle tatlı tatlı gülücüklerle minnettarlığımı bildirip neyin depozitosuysa verip damın anahtarını hanım hanım aldım böylece. Hanımefendilik, bir zarif yoksulluk hali, varlıkta ya da yoklukta fark etmez, dünyayı ezilene, şanslıysan ezene kadar alttan almak hali... Fransız balkonlu damım... Sonrası malum, evi aylarca uğraşıp hale yola sokacağım, derken ne göreyim, kiram üç misline çıkmış bir yılda. Emek vermek her zaman itinayla cezalandırılır bu şehirde. Neyse... Çukurcuma ne ki? Hepi topu dört-beş sokaklık semt; İstanbul'un o dünyada hiçbir yerlere benzemediğini sandığım semt anlayışının şahikası. Gündüzleri eskiciden bozma güya antikacıları, turşucusu, eski ecza kokan eczacısı, piyano tamircisi, bakkalı, efendiden manavı olan kısmen mutena, hali vakti mutedil, nezih bir semt havası; geceleri vampirizmin ayak seslerinin adımbeadım duyulduğu gotik romans tadında yoz bir sarsıntı. Androjen meleklerin cirit attığı gölgelerde, apartman aralarında iştahı hiç azalmayan hüzünlü bir beden ve arzu pazarlığı... O evde, o gecelerde karıştım işte ben kırklara. Kırklar, ne ölü ne diri olanlar hani, hani düpedüz hayalet olanlar Çukurcuma'yı fırsat bilip sızdılar ölümden beter hayatıma... Ölümden beter haya-

tımın yıldızlarından bu at hırsızı baba-oğulu her ay göreceğim tabii, yapacak bir şey yok. Ay başı geldi mi, o pis, o acı çaylarından içe içe, nereden bulduğumu kim bilir, paralarımı içim ezile ezile sayacağım yamuk ellerine. Hele kira vermede aybaşlarını bir geçirdim mi, pis çayları da yok! Asıl yürekleri yamuktu ya, neyse...

Ben işte evvela bunlardan şüphelendim, evi öyle böyle adam ettim, arada kiranın günleri de geçiyor hem, tıynetsizler, kahvede para basarlar, günlerini daire daire dolaşıp kira toplamaya harcarlar, yine de üçün beşin hesabını yaparlar, beni koymak için kapının önüne, kaçırmak için belli, gecenin ikisi dedin mi başlıyor müzik sesi, derinden derine. Apartman no:1 kat:2. Ne bileyim, Schubert, *Bitmemiş Senfoni do minör opus no: 5*. Sanki baba-oğul o koca yamuk omuzlarını dayamışlar birbirlerine, hemen karşıki eskiciden aldıkları elden düşme anam babam bir kasetçaların pileyine basıyorlar parmak birliğiyle. Müzik de klasik ya, onlara korkunç gibi geliyor herhalde, hiç olmazsa en azından ürpertici bir şey, uygundur eve de, semte de diye. Apartmanın sadece şapkacı dükkânının deposuna açılan o metruk girişinde, kedi sidiği, küf ve onlarca yılın zeytinyağında kavrulmuş nice orta boy soğanının kokusunun eşsiz karışımını soluya soluya, yamuk yumuk, sırıta sırıta veriyorlar sesi, veriyorlar sesi üzerime. Böyle sandım önce, kulak vermedim, kulak asmadım hiç. Ama yine de ne olur ne olmaz bir yoklayayım, hafiften bir ayar çekeyim istedim. Ay ortasıydı, sonuydu falan demeden gidip oturdum Para Basan Pis Çay Bardakları Kahvesi'ne, şöyle tenha öğle saatlerinde, üst üste. Dik dik baktım gözlerine at hırsızı ev sahibi oğlun. Ne yaptığınızı biliyorum ve hiç heveslenmeyin korkmuyorum, diyordu mağrur bakışlarım. O garip triko bozması, rengi kaçık yeleğinin üzerindeki kepeklerden al alabilirsen tabii gözlerini, yine de yılmadım, herifin bir süre sonra "ulan acaba mı, olur mu

olur" demeye başlayan yılışık bakışlarına, hafiften sırnaşmalarına katlandım. Yetinmedim bununla da, işi abarttım, sanki birileri beni arıyormuş gibi miadı daha o zamandan dolmuş teknoloji döküntüsü cep telefonumla olmayan konuşmalar yaptım kendi kendime, hani güya gözdağı niyetine. "Ay evet evet, bu geceki klasik müzik konseri di mii, gelmez miyim geliyorum tabii, kaçırmam ben bilirsin, klasik müzik dedin mi akan sular durur, geçen geceki opera mı, ah demek sen kaçırdın şekerim şahaneydi, şahaneydi," diye bas bas bağırmak suretiyle ve böyle böyle her gün tekrarlanan klasik müzik içerikli hayali sohbetlerle kahveyi inlettim. Ama yok, tık yoktu. Dediğim gibi, ilgisiz bakışlar şehevi niyetlere, nihayetinde de "meczup zaar, ilişmeyelim"lere dönüştü gözümün önünde. Kulağıma her gece biteviye çalınan müziğin gizemini yanlış yerde aramış, yanlış yerde aramakla da kalmamış, zaten pamuk ipliğine bağlı "ilk etapta gözden çıkarılacak kiracı" mevkiimi daha da zayıflatmıştım. Bu çok sarsmamıştı beni, şehrin hâlâ en tercih edilmeyen semtinin kıyısında köşesinde yaşamaya çalışmak, hayatla kurduğum zayıf bağı güçlendirmeye pek de yetmiyordu zaten. Gelgelelim kırklara karışıyor olmak, işte o yoksulluğun da, tutunamamışlığın da, yalnızlığın da bir adım ötesindeydi. Bu saydıklarım gün gelir bir ince ümit, değişirdi belki. Ama batıni tarafa geçen birinin bir daha geri döndüğü, ne yazıktır ve evet çok iyi bilinir ki, hiç görülmemişti.

* * *

Ölümden beter hayatımda yalnızdım ben. Nasıl böylesine yalnız kalmıştım, bana kalırsa hiç belli değildi. Üç-beş parça arkadaşım ve ailem hayatın getirdiği mantıklı açıklamalarla, ve elbette benimle ilgisi olmayan çeşitli sebeplerle uzağıma düşmüşlerdi. Ölümden beter hayatımda yoksuldum ben. Nasıl böylesine yoksuldum, işte bunun sebebi çok belliydi,